

ಅಲ್ಲಾ? ಮುಂದುವರೆದ್ವಿ... ಮಕ್ಕಳು ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಬರೆದರು. ಅವೆಲ್ಲಾ ಅವರದ್ದೇ ಜಗತ್ತಿನ ಕಥೆಗಳು. ಅವರ ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ಇಷ್ಟಗಳು, ಅವರ ಮನೆಯ ಪ್ರಾಣಿಗಳು, ಅವರ ತೋಟ-ಹೊಲ, ಅವರ ಸಂಬಂಧಿಕರು... ಇತ್ಯಾದಿ ಇತ್ಯಾದಿ. ಕೊನೆಗೆ ಇವುಗಳಿಗೆ ಆ ಪುಟಗಳೇ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನೂ ಬರೆದುಬಿಟ್ಟು. ಆ ಮುಗ್ಧ ಲೇಖನಗಳಿಗೆ ಆ ಬಾಲಕೆರಳು ಎಂಥ ಸೂಪರ್ಬ್ ಕಾಂಬಿನೇಷನ್ ಕ್ರಿಯೇಟ್ ಮಾಡ್ತು ಅಂದ್ರೆ ನಂಗೂ ಮಕ್ಕಿಗೂ ಎಂದಿಗೆ ಈ ಪುಸ್ತಕ ನಮ್ಮ ಕೈ ಸೇರುತ್ತೋ ಅನ್ನೋ ಕಾತುರ ಹುಟ್ಟಿಸ್ತು. ರಾತ್ರಿ-ಹಗಲು ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಮುಂದೆ ಕೂತು ಪೇಜ್ ಲೇಔಟ್ ಮಾಡೋದು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಋಷಿ.

ಹಳ್ಳಿಯ 'ಸ್ನೇಹ ಸಂಘ'ದೊಳಗೆ ಇದರ ಪ್ರಕಟಣೆಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ್ದು. ಮತ್ತೆ ಮಕ್ಕಳೇ ಈ ಪುಸ್ತಕಕ್ಕೆ 'ಶಾಮಂತಿ' ಅಂತ ಹೆಸರು ಕೊಟ್ಟು. ಅಂತೂ ಇಂತೂ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಿಂಟಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಕೈ ಸೇರಿದ ದಿನ ಅವು ಮುಖದಲ್ಲಿ ಆ ಸಂಭ್ರಮ ಇತ್ತಲ್ಲ! ಅದು ನನ್ನದೇ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಿಂಟಾಗಿದ್ದು ನಗೆ ಸಿಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಪುಟ್ಟ ಕೂಸುಗಳು ತಮ್ಮ ಲೇಖನಗಳನ್ನ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಓದುವಾಗ ನನಗೆ ಮೇಷ್ಟ್ರಾಂಗಿದ್ದು ಸಾರ್ಥಕ ಅನಿಸ್ತು.

ಆಮೇಲೆ ಇದೇ 'ಶಾಮಂತಿ' ಎಂಬ ಸಂಚಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಿ. ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘದವರು ಒಂದರ್ಜಿ ಈ ಪುಸ್ತಕಕ್ಕೆ 'ಒಳ್ಳೇ ಮಕ್ಕಳ ಪುಸ್ತಕ' ಅಂತ ಅವಾರ್ಡ್ ಕೂಡ ಕೊಟ್ಟು. ಈ 'ಶಾಮಂತಿ' ಪ್ರಯಾಣ ನನ್ನ ಮೇಷ್ಟ್ರ ಬದುಕಿನ ಹೆಮ್ಮೆ. ■

ಮಕ್ಕಳ ನಡುವೆ ರಶ್ಮಿತಾ ನರಮೋಗರು

ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನವೀನನ ದೇಹಪತ್ತೆಯಾಯಿತು.

'ಒಂದುವೇಳೆ ಸಾವೇ ಎಂದುರಾಗುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದ್ದರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ ಪ್ರದರ್ಶನ ನಿಲ್ಲಬಾರದು' ಅಂತ ನಾನು ಯಾವತ್ತೋ ಆಡಿದ ಮಾತನ್ನು ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಆ ನಾಟಕ ತಂಡದವರೊಂದಿಗೆ ನವೀನ ಆಡಿದ್ದ. ಆ ಮಾತು ಆ ತಂಡ ಕಣ್ಣೀರಿಡುವಂತೆ ಮಾಡಿತಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಆ ದಿನ ಅವರು ನವೀನನ ಅಂತ್ಯಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾಡುವ ಮೊದಲೇ ಪಂಜದಲ್ಲಿ ನಾಟಕ ಪ್ರದರ್ಶನ ನೀಡಿದರು. ನನಗೆ ಆಮೇಲೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು, ನವೀನನ ಪೋಸ್ಟ್ ಮಾರ್ಕುಮ್ ಮಾಡುವಾಗ ಆತನ ಶರೀರದ ಜೇಬಿನ ಪರ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪಾಸ್‌ಪೋರ್ಟ್ ಫೋಟೋ ಇತ್ತೆನ್ನುವುದು.

ನವೀನನಂಥ ಕಿರಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಈಗಲೂ ತೋರಿಕೆಯ ಪ್ರೀತಿ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳದೇ ಆತ್ಮದಲ್ಲಿ ಗುರುವ ನೆಲೆಮಾಡುವ ಪ್ರೀತಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವುದಕ್ಕೆ ನಾನು ಕೃತಜ್ಞ.

ಈಗಲೂ ಅನೇಕ ಶಿಷ್ಯರು ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬರುವಂತೆ ಹಣ್ಣು ಎಲೆಯಿಡಿಕೆ ತರುತ್ತಾರೆ. ಅವರೆಲ್ಲ ದೊಡ್ಡವರು; ನಾನು ಕಿರಿಯನಾಗೇ ಇರುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಗುರುವಾಗುವ ಪುಣ್ಯದ ಮುಂದೆ ಇನ್ನೇನಿದೆ? ■

ವಿದ್ಯಾರಂಭದ ದಿವ್ಯಗಳಿಗೆ

■ ರಶ್ಮಿತಾ ನರಮೋಗರು,

ಪುಭಾರ ಮುಖ್ಯಶಿಕ್ಷಕಿ, ಸ.ಹಿ.ಪ್ರಾ.ಶಾಲೆ ಪುಣ್ಯವಾಡಿ, ಪುತ್ತೂರು, ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ

ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಸರಿಸುಮಾರು 75 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಆಚರಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕ ಪೂಜೆಯ ಸಂಭ್ರಮದ ದಿನವದು. ಊರ ಮಂದಿಯೆಲ್ಲ ಸೇರಿದ್ದರು. ಭಜನೆ, ಪುಸ್ತಕ ಪೂಜೆ, ಸಹಭೋಜನ ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲರ ಮನದಲ್ಲೂ ಸಂಭ್ರಮ. ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ವಿಶೇಷವೇ ಬೇರೆ. ಊರಿನ ಹಲವು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮೊದಲ ಅಕ್ಷರ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವುದು ಇದೇ ಪುಸ್ತಕ ಪೂಜೆಯ ದಿನ.

ನನಗೆ ಇನ್ನೂ ನೆನಪಿದೆ. ಆ ಮೊದಲ ವರ್ಷ 10 ಮಕ್ಕಳು ಅಕ್ಷರ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಗೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದರು. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆ, ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಚಿನ ಹರಿವಾಣ, ಅದರ ತುಂಬಾ ಅಕ್ಕಿ, ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ, ಹಣ್ಣುಕಾಯಿ ಹೀಗೆ ಭಾವ-ಭಕ್ತಿಯ ಸನ್ನಿವೇಶ.

ಹಿರಿಯರೊಬ್ಬರು ಕರೆದರು, 'ಟೀಚರ್ ಇಲ್ಲಿ ಬನ್ನಿ. ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ'. ನಾನು ಅಚ್ಚರಿಗೊಂಡೆ! 'ಬನ್ನಿ ಟೀಚರ್' ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕರೆದರು. 'ನೀವೇ ಈ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮೊದಲ ಅಕ್ಷರವನ್ನು

ಬರೆಸಬೇಕು' ಎಂದರು. ನನ್ನ ಅಚ್ಚರಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಂತೆ ನಾನು ಮಣೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡೆ. ಆ ಹಿರಿಯರು ಒಂದು ಮಗುವನ್ನು ನನ್ನ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದರು. ಅಕ್ಕಿಯ ಮೇಲೆ ಅರಿಶಿನ ಕೊಂಬಿನಲ್ಲಿ 'ಅ' ಬರೆಯಿಸಿ ಎಂದರು. ನಾನು ಮಗುವಿನ ಕೈ ಹಿಡಿದೆ, ತನ್ನಿಂದ ತಾನೇ ನನ್ನಲ್ಲಿ ತಾಯನದ ಭಾವ ಮೂಡಿತು. ಮಗು ಮಡಿಲಲ್ಲಿ... ತುಂಬಿದ ಹೃದಯದಿಂದ ಅಕ್ಷರ ಬರೆಯಿಸಿದೆ. ಒಂದಲ್ಲ ಎರಡಲ್ಲ, ಹತ್ತು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆಹಾ! ಎಷ್ಟು ಚಂದದ ಭಾವಪೂರ್ಣ ಕ್ಷಣಗಳು!

ಅಕ್ಷರ ಬರೆಸಿಕೊಂಡ ಮಕ್ಕಳು ಕಾಲಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದಾಗ ಮುಜುಗರವಾದರೂ ಆ ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ನನ್ನೆಲ್ಲೆಂದು ಶಿಕ್ಷಕ ವೃತ್ತಿಯ ಪಾವಿತ್ರ ಜಾಗೃತವಾಯಿತು. ವಿದ್ಯೆಯ ಬಗೆಗಿರುವ ಅವರ ಆಸೆ, ಗೌರವ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಕರ ಮೇಲಿದ್ದ ಅವರ ಭರವಸೆಗಳು ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಬಂದವು. ನಾನು ವಿದ್ಯಾರಂಭ ಮಾಡಿದ ಮಗು ಎಂದೂ ಎಲ್ಲೂ ಸೋಲಬಾರದೆಂಬುದೇ ನನ್ನ ವೃತ್ತಿ ಧ್ಯೇಯವಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ತಿರುಗಿ ನೋಡಲಿಲ್ಲ! ಮಕ್ಕಳ ಪ್ರತಿಭೆ, ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಸಾಕಷ್ಟು ಕೆಲಸಗಳು ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಇವತ್ತಿಗೂ ನಾನು ನನ್ನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು 'ಮಗಾ' ಎಂದೇ ಸಂಬೋಧಿಸುತ್ತೇನೆ. ■